

TROBADA COMUNIÓ I ALLIBERAMENT

DESÈ ANIVERSARI DE LA MORT DE D. LUIGI GIUSSANI

Sant Hipòlit de Voltregà, 15-2-2015

Benvolguts senyor vicari d'aquesta parròquia de Sant Hipòlit de Voltregà, germà prevere, germà diaca, senyor director general d'Affers Religiosos, membres de la Fraternitat de Comunió i Alliberament de Catalunya, fidels d'aquesta parròquia, germans, tots, fills estimats de Déu.

Els qui som aquí formem aquesta gran assemblea eclesial, en la qual celebrem el misteri de Crist, el Senyor, mort i ressuscitat. Als membres de la parròquia, i als pares i mares de l'Escola Mare de Déu de la Gleva, a aquesta assemblea eclesial, avui s'hi uneixen els membres de Comunió i Alliberament, que celebra el desè aniversari de la mort de don Luigi Giussani i el seixantè aniversari de la fundació de la fraternitat de Comunió i Alliberament. Vull, en aquest moment, agrair al Senyor la presència de les famílies i dels membres de Comunió i Alliberament en aquesta parròquia, en aquesta població, així com dels qui us heu reunit aquí per celebrar els esdeveniments de la Setmana don Giussani. Nosaltres som petits, i ens honorem amb la vostra presència.

Cal, en primer lloc, que ens preguntem qui és don Luigi Giussani. Certament, al llarg d'aquesta setmana hem pogut conèixer més don Giussani, que ha estat capaç, amb la gràcia de l'Esperit, de transmetre a moltes persones de diferents països allò que el Senyor va fer néixer en el seu cor. Què és Comunió i Alliberament? L'eucaristia que avui celebrem amb el bisbe ja manifesta qui és don Giussani i què és Comunió i Alliberament: una realitat eclesial que va néixer de don Giussani, sacerdot milanès i professor d'institut, l'any 1954. Ell era un home que tenia un cor que encisava i, sobretot, fascinava per la seva visió de la vida i de la realitat. Un home que ajudava els joves a entrar en aquesta vida, en aquesta veritat, des de la llibertat i la raó. És el cor d'un home enamorat de Déu, el cor d'un home que té set de bondat, de veritat, d'amor i de bellesa, i que, allà on era, encomanava aquesta set de la veritat, de la bondat, de l'amor i de la bellesa.

A més, aquesta eucaristia, aquesta trobada, aquests dies, avui, són una preparació per a la trobada amb el Sant Pare. Això també manifesta qui és don Giussani i què és Comunió i Alliberament: una realitat de l'Església que està ben atenta a allò que l'Esperit de Déu vol en aquests moments concrets. Des d'aquesta fe, la de don Giussani i la de l'Església, sabem en la veu del Sant Pare que som seguidors de Crist. Escoltant el que ell vol de nosaltres, de l'Església, sabem el que Crist vol per a la seva Església. De fet, en el temps previ a aquest esdeveniment que tindrà lloc pel març, el president de la fraternitat, Julián Carrón, ha demanat que tot membre de Comunió i Alliberament es prepari, faci aquest camí en la fe per a la trobada amb el Sant Pare, amb Crist. És aquest Crist que fascina, aquest Crist que arriba a ser la presència més volguda que la vida mateixa. Aquesta és l'experiència de qui es troba de veritat amb Jesucrist: entrar cada cop més en el misteri de qui és Ell, de com actua, de com estima, de com salva, de com allibera. És l'experiència que només Ell omple veritablement el nostre cor. La trobada amb el Sant Pare manifesta, doncs, aquest desig d'aprendre del Papa com ser cristians avui en un món en ràpida transformació i que ens demana, a nosaltres cristians, donar resposta des de la fe en Crist, per il·luminar, per portar la llum de Crist.

En l'Evangelí d'avui hem escoltat com apareix aquest leprós, un leprós que cerca la salvació. És un leprós que expressa la realitat de l'home, que està en camí per aquest món. És aquest home que cerca, amb un cor assedegat, la salvació, la vida. Ell és qui va cercar a Jesús. Però ens hem de preguntar qui ha buscat abans, aquell leprós o Jesús. Qui ha vingut abans, el leprós o Jesús? Si el leprós pot trobar-se amb Crist és perquè Ell és el Fill de Déu fet home, que ha vingut a cercar la humanitat, que ha vingut a estar a prop de la humanitat, a viure en el si de la humanitat. Recordem aquelles paraules que don Giussani va adreçar al sant pare Joan Pau II, al final del seu discurs profundíssim, on va dir que el veritable protagonista de la història és el pidolaire, el qui demana: Crist pidolant, demanant, el cor de l'home; i el cor de l'home pidolant, demanant, Crist. És aquesta la realitat que els cristians reconeixem i que hem de viure contínuament en la nostra vida. Crist és aquell que demana el nostre cor, perquè sap que solament en Ell trobarem la plenitud de la nostra vida. Tota la set de felicitat, d'amor, de veritat, de bellesa, de bondat que hi ha en el nostre cor, és set de Jesucrist. Ell és l'únic capaç de fascinar i d'omplir el nostre cor, essent el veritable protagonista de la nostra vida. I l'home és aquell que cerca contínuament aquesta bellesa, és el qui no s'ha de cansar mai d'anar cap a Jesús, de cercar en el seu cor quina és la veritat més profunda. L'home ha de cercar, perquè trobarà, perquè hi és. Si té set, és perquè hi ha aigua, perquè existeix la font de la qual raja l'aigua capaç d'associar el nostre cor.

El leprós de l'Evangelí no va tenir cap por de demanar el que semblava impossible. Aquí apareix el misteri de l'home, que desitja coses grans, però que experimenta la feblesa de la seva terrissa. És el cor de l'home, capaç de desitjar l'infinit, però que també es pot deixar perdre per qualsevol cosa. Aquell leprós ens ensenya que és possible allò que sembla impossible. Per a ell, poder sortir de la malaltia de la lepra semblava impossible. Però va ser capaç d'anar cap a Jesús i demanar-li el que semblava impossible. És possible que el nostre desig de Déu se sacii. Tot i la nostra feblesa i el nostre pecat, és possible que la nostra terrissa s'ompli de la bellesa, de la veritat i de l'amor que Jesucrist porta.

Jesús toca el qui és intocable. Un leprós no es podia tocar. Però Jesús toca l'intocable. La nostra realitat, el nostre cor, és tocat per Jesús. Ell posa la seva mà, tot el seu Ésser, en nosaltres. És més, Ell és qui ha carregat a sobre seu el nostre pecat. Ell és, com diu sant Pau, el Déu que s'ha fet carn per nosaltres, perquè en Ell nosaltres puguem tenir la salvació. El Senyor ens demana que no tinguem por de posar-nos davant d'Ell i que no tinguem por de tocar l'intocable. Que el nostre cor no rebutgi ningú. Que mai no puguem dir, en aquest context d'educació en què hem parlat avui, que no podem fer res amb aquell noi o amb aquell jove. Això no ho pot dir mai, un cristià! L'Església és la llar de la misericòrdia, llar en la qual toquem els qui són intocables. Altrament no som l'Església de Jesús. El sant pare Francesc, en el missatge per a la pròxima quaresma, ens diu com desitja que els llocs on es manifesta l'Església, principalment les parròquies i comunitats, arribin a ser illes de misericòrdia enmig del mar de la indiferència. Illes de misericòrdia: aquesta és l'Església, aquesta és tota realitat eclesial avui en el nostre món. Illes de misericòrdia enmig del nostre món.

Amb el lema d'aquesta setmana, «La realitat mai no m'ha decebut», don Giussani ens diu que el qui cerca la veritat, el qui toca la realitat, arribarà a veure sempre la realitat de l'amor, de la misericòrdia i del perdó de Déu. És això el que el Senyor ens fa conèixer avui en el misteri de la seva Església. És aquesta l'experiència que viu cada cristià. Tots i cadascun de nosaltres hem estat salvats. Cada dia Crist salva el nostre cor amb la seva misericòrdia.

Experimentem el *kerigma*, aquell primer anunci segons el qual, com diu el papa Francesc, descobreixes que Crist t'estima i ha donat la vida per salvar-te, i que ara és viu al teu costat cada dia per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te. Aquesta és l'experiència del cristià, de qui es deixa tocar per Jesús, salvar per Jesús, de qui es deixar il·luminar, enfortir i alliberar per Jesús.

Aquell leprós no pot fer res més que manifestar la seva gratitud exultant amb cants d'alliberament. Aquell leprós es converteix en predicador. Aquest és el cristià, que, alliberat per Crist, no es cansa d'anunciar qui és Jesús. Aquesta és l'alegria d'evangelitzar. Sant Pau ens ha dit: «Feu-ho tot per la glòria de Déu, seguïu el meu exemple com jo segueixo el de Crist.» Sant Pau va ser un que va viure l'Evangelí i el va comunicar als altres. De la mateixa manera, don Giussani ha viscut l'Evangelí i l'ha comunicat als altres. Per això, tots i cada un de nosaltres hem de viure amb deler l'Evangelí, per tal que el puguem testimoniar amb la nostra vida i la nostra paraula. Sant Joan Crisòstom, comentant aquesta carta, diu que aquesta regla de sant Pau és la més perfecta del cristianisme, la definició més exacta, el punt més àlgid. No hi ha res que pugui fer a una persona més semblant a Crist que tenir cura del seu proïsme. Aquests hem de ser nosaltres: els qui tenim la mirada posada en el nostre germà, per ajudar-nos els uns als altres a tirar endavant, a tenir cura del nostre món, a tenir cura de tots i cada un dels nostres germans. Aquesta és la realitat del cristià, el testimoni que el nostre món necessita en aquests moments.

Agraïm, doncs, al Senyor el do de don Giussani per a l'Església. I també agraïm-li el do de Comunió i Alliberament present en l'Església, present a Catalunya, present en aquest poble. I ens encomanem a la intercessió de Maria, per tal que ella ens porti sempre cap a Jesús.